

РЕШЕНИЕ

№ 3849

гр. София, 14.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2238** по описа за **2020** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], Район „К. село”, [жк], [улица], представлявано от Г. Х. А., чрез адв. С. Р. С., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 6, против решение от 07.01.2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 108-ми състав по НАХД № 9911/2019 г., с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 22-004442 от 26.04.2018 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на основание чл. 85, ал. 4 вр. чл. 81а, ал. 1 от Закон за насърчаване на заетостта /ЗНЗ/ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 5 000.00 лв. за нарушение на чл. 107р, ал. 7 от Кодекса на труда /КТ/ вр. чл. 74е, ал. 1 от ЗНЗ.

В жалбата се съдържат оплаквания за неправилност на първоинстанционното решение, поради нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, поради което се иска неговата отмяна, както и на НП. Поддържа се, че касаторът не е предприятие, което осигурява временна работна ръка по смисъла на пар. 1, т. 17 от ДР на КТ и съответно на това не е нарушило чл. 107р, ал. 7 от КТ., а трудовият договор с работника на [фирма], бил сключен на основание чл. 67, ал. 1,

т. 1 вр. чл. 70, ал. 1 от КТ и не бил договор с предприятие, което осигурява временна заетост. Счита за неправилни изводите на въззивния съд по квалификацията на трудовото правоотношение като такова по чл. 107р от КТ, в това число и на основание, че не е уговорено изпращането на работника за изпълнение на временна работа.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен се представлява от адв. С.. По същество иска от съда да отмени решението на СРС, като постанови съдебен акт, с който да отмени издаденото наказателно постановление. Претендира сторените по делото разноски, съгласно представен списък.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда” – С., редовно уведомен се представлява от юрисконсулт Х., който оспорва касационната жалба и моли съда да остави в сила решението на СРС. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор К.. По същество излага становище за неоснователност на касационната жалба, и моли съда да потвърди решението на Софийски районен съд като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, Х-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна в законоустановения срок, а разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Със съдебно решение по НАХД № 9911/2019 г. Софийски районен съд, НО, 108-ми състав е потвърдил НП/ № 22-004442 от 26.04.2018 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на основание чл. 85, ал. 4 вр. чл. 81а, ал. 1 от ЗНЗ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 5 000.00 лв. за нарушение на чл. 107р, ал. 7 от КТ вр. чл. 74е, ал. 1 от ЗНЗ.

От фактическа страна СРС е установил, че [фирма] /доставчик/ и [фирма] /клиент/, са сключили на 03.01.2015 г., договор за услуги, съгласно, който доставчикът срещу възнаграждение извършва услуга по изпращане на служители на работа при клиента, като услугата обхваща администриране на трудовите договори на служителите. В приложение № 1 към договора било уточнено, че [фирма] ще изпраща служители на временна работа в [фирма]. С допълнително споразумение от 02.01.2018 г., срокът на сключения договор е удължен с три години, считано от 03.01.2018 г. На 01.03.2018 г. [фирма] е сключило трудов договор № 163 с лицето Р. Н. Н. на длъжността „обслужващ бюфет” в [фирма] с място на работа в заведение за бърза закуска „S.” – П. център в [населено място], стопанисвано от [фирма].

В периода 01-07.03.2018 г., служители на Дирекция „Инспекция по труда” – С., извършили проверка на заведение за бърза закуска „S.” – П. център в [населено място]. В хода на проверката е установено, че Р. Н. Н. е сключил трудов договор с [фирма], като по силата на договора с [фирма], Р. Н. е изпратен в техния обект на временна работа. За извършената проверка бил съставен протокол, в който са посочени направените констатации.

В присъствие на управителя на [фирма] е съставен АУАН № 22-004442 от 27.03.2018

г. за нарушение на чл. 107р, ал. 7 от КТ вр. чл. 74е, ал. 1 от ЗНЗ. АУАН е връчен и подписан от представител на дружеството без възражение на същата дата.

Въз основа на съставения АУАН било издадено и оспореното пред СРС НП № 22-004442 от 26.04.2018 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на основание чл. 85, ал. 4 вр. чл. 81а, ал. 1 от ЗНЗ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 5 000.00 лв. за нарушение на чл. 107р, ал. 7 от КТ вр. чл. 74е, ал. 1 от ЗНЗ.

Районният съд е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и необходими доказателства за установяване на релевантните по делото факти. От правна страна, СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Счел е при преценка на събраните по делото писмени и гласни доказателства, че административнонаказващия орган, правилно е приложил закона, поради което е потвърдил обжалваното НП в цялост.

Съгласно разпоредбите на чл. 218, ал. 1 от АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл. 63, ал. 1, изр. 1 от ЗАНН на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното решение, за които следи служебно.

Настоящата инстанция споделя направените от първоинстанционния съд правни изводи, че производството по издаване на оспорваното НП не е нарушено правото на защита на касатора, налице е единство и съответствие между описанието на фактите и обстоятелствата във връзка с нарушението между АУАН и НП, както и между посочените като нарушени правни норми.

Неправилни са обаче изводите на СРС, че [фирма] е действало в качеството на "предприятие, което осигурява временна работа" по смисъла на § 1, т.17 от ДР на КТ поради което и не са налице предпоставките за носене на административно-наказателна отговорност на това основание.

Съгласно нормата на чл. 74е, ал. 1 от ЗНЗ, дейността по осигуряване на временна работа се осъществява въз основа на регистрация в Агенцията по заетостта. Видно от легалната дефиниция на §1, т.17 от ДР на КТ: „предприятие, което осигурява временна работа" е всяко физическо или юридическо лице, което извършва търговска дейност и сключва трудов договор с работник или служител, за да го изпрати да изпълнява временна работа в предприятие ползвател под негово ръководство и контрол, след регистрация в Агенцията по заетостта”.

В разпоредбата на чл. 107р, ал. 1 от КТ е уредено естеството на трудовия договор за временна заетост, а именно, че се оформят три правоотношения между три правни субекта, както следва: трудово правоотношение между работника или служителя и работодателя, който го е наел /предприятието, което осигурява временна работа/ и то възниква въз основа на трудов договор; трудово правоотношение между работника или служителя и предприятието-ползвател - на практика чрез и в рамките на това правоотношение се реализира временната работа, като възлагането на конкретни задължения, контролът по изпълнението им и реализирането на дисциплинарна отговорност се изпълнява от предприятието-ползвател; и трето правоотношение между предприятието, което осигурява работници или служители, които да престоират работна сила и предприятието, което я ползва.

От трудовия договор от 01.03.2018 г. се установява, че същият е сключен между работодателя [фирма] и Р. Н.. Видно е, че същият сам по себе си не носи

характеристиките и бележите на такъв по чл. 107р, ал. 1 от КТ, защото не е уговорено, че „служителят ще бъде изпратен за изпълнение на временна работа в предприятие - ползвател под негово ръководство и контрол", т. е липсват правоотношения между Р. Н. и [фирма].

Страните по конкретното трудово правоотношение са постигнали съгласие работната сила да се престира за работодателя [фирма], а той на свой ред е поел задължение да изпълнява задълженията на работодател, в това число по отношение на осигуряването на условия за труд и възнаграждението, запознаването му с технологията на работа, в това число конкретните задължения на работника се утвърждават от работодателя, има и споразумение относно работното време. Видно от предмета на договора за услуга, дружеството касатор се е задължило да извършва услуга по предоставянето на персонал под наем, без да е конкретизирано място на работа или за конкретен търговски обект на клиента. Следва да се посочи, че понятието „работодател”, дефинирано по пар. 1 от ДР на КТ включва и самостоятелното наемане на работници или служители по трудово правоотношение, включително и „за изпращане за изпълнение на работа в предприятие ползвател”.

Предвид изложеното, доколкото в случая няма данни за правоотношение между работника и предприятието-ползвател по възлагането на конкретни задължения, контролът по изпълнението им и реализирането на дисциплинарна отговорност не е договорена в полза на предприятието-ползвател, а от работодателя - дружеството касатор по делото, то не може да се приеме, че с описаните факти и обстоятелства в НП е осъществено нарушение на чл. 107р, ал. 7 от КТ във връзка с чл. 74е, ал.1 от ЗНЗ.

По така изложените съображения решението на първоинстанционният съд е постановено при неправилно приложение на закона - касационно основание по чл.348, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2 от НПК, поради което следва да бъде отменено, вместо него Съдът следва да отмени и оспореното пред него НП. В този смисъл и съдебно решение №1976/10.04.2020г. по адм.дело № 14325/2019г. на АССГ.

Предвид този изход на делото и направено искане за присъждане на разноски от страна на касатора - и по списък – 1 160 лв. за адвокатско възнаграждение за две съдебни инстанции. В хода на разглеждане на делото пред СРС от страна на [фирма] не е отправено искане за присъждане на разноски за заплатено адвокатско възнаграждение, поради което настоящата съдебна инстанция дължи произнасяне по искането на присъждане на адвокатско възнаграждение само за процесуалното представителство, осъществено по настоящето касационно производство. От страна на ответника по делото е отправено и възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение в размер на 600.00 лв. В тази връзка, Съдът като съобрази чл.63, ал. 3 и ал. 4 от ЗАНН за правото на разноски на касатора в производството по делото, както и, че се касае за материален интерес от 5 000.00 лв. - размерът на наложената имуществена санкция, то на основание чл. 18, ал. 2 от Наредбата за минималните възнаграждения на адвокатите, вр. чл. 7, ал. 2 от същата наредба, преценява, че претендираното адвокатско възнаграждение не е прекомерно, тъй като минималното възнаграждение е в размер на 580.00 лв. Критерий за тази преценка, съгласно чл. 63, ал. 4 от ЗАНН вр. чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата са минималните размери по наредбата.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от

ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, X-ти Касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ съдебно решение от 07.01.2020 г. на Софийски районен съд, НО, 108-ми състав по НАХД № 9911/2019 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-004442 от 26.04.2018 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на основание чл. 85, ал. 4 вр. чл. 81а, ал. 1 от ЗНЗ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 5 000.00 лв. за нарушение на чл. 107р, ал. 7 от КТ вр. чл. 74е, ал. 1 от ЗНЗ, И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-004442 от 26.04.2018 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на основание чл. 85, ал. 4 вр. чл. 81а, ал. 1 от ЗНЗ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 5 000.00 лв. за нарушение на чл. 107р, ал. 7 от КТ вр. чл. 74е, ал. 1 от ЗНЗ

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" със седалище в [населено място], да заплати на [фирма] с ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], сумата от 600.00 (шестотин) лева за разноси.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: